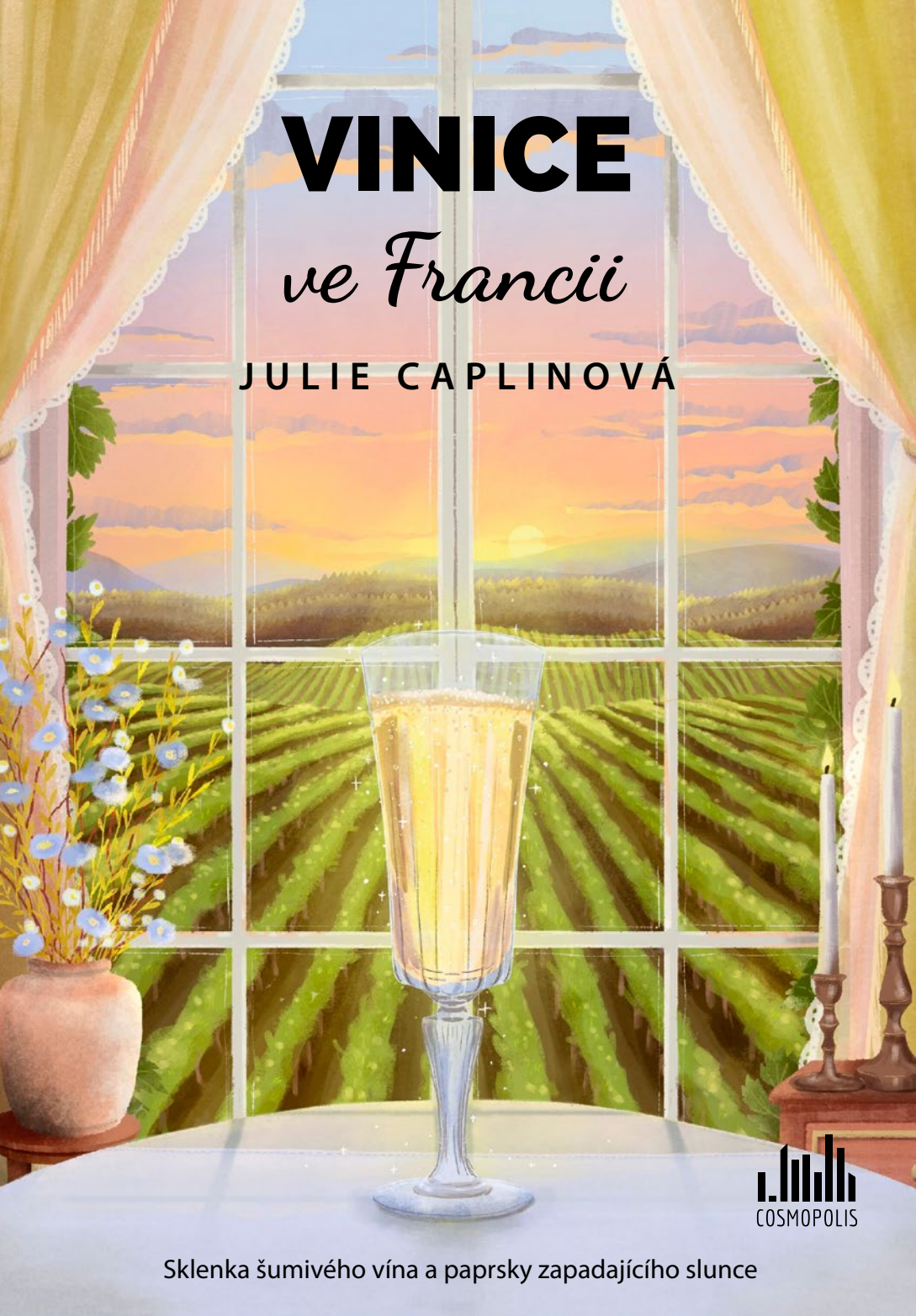

VINICE

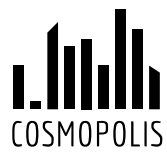
ve Francii

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Sklenka šumivého vína a paprsky zapadajícího slunce

*Tato kniha je věnována všem lidem,
kteří se potýkají s obtížnými rodinnými problémy –
káž je i pro vás světlo na konci tunelu.*

JULIE CAPLINOVÁ

VINICE

ve Francii

PŘELOŽILA IVANA ČEJKOVÁ

First published in Great Britain by HarperCollins *Publishers* 2023
under the title THE FRENCH CHATEAU DREAM
Julie Caplin © 2023

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the
author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023
Translation © Ivana Čejková 2023
Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2023

ISBN 978-80-271-3968-2

Kapitola 1

Hattie vypnula motor a chvíli jen seděla a zírala na budovu před sebou. Na rtech se jí objevil nesmělý úsměv, protože to, co spatřila, předčilo veškerá její očekávání. V časně odpoledním slunci stavba zářila, jasné paprsky se odrážely od světlých kamenných zdí, oslňovaly ji a nutily mžourat i za slunečními brýlemi. Popravdě řečeno si nebyla jistá, co čekat, ale i když to byla spíš rozpadající se ruina než poměrně velkolepá fasáda *château* Saint Martin, teď to pro ni bude nádherný, velkolepý a pohádkový domov na příští dva měsíce.

Bylo to jako zázrak, že dnes ráno vyrazila ze zamračeného deštivého Surrey a za pouhých šest hodin už byla v krajině zalité sluncem, kde všechno kolem ní bujelo a kvetlo. Měla pocit, jako by se probudila ze zimního spánku, a spontánní úsměv byl jistě dobrým znamením. Smíchu se jí v posledních měsících nedostávalo. Měla plné ruce práce potýkat se s těžkostmi života.

Zhluboka se nadechla svěží vůně rozmarýnu a majoránky na záhonech vedle cesty. *Nový začátek, Hattie. Nový život.* Zvedla hlavu a znovu se podívala na *château*.

Pokud je interiér stejně velkolepý jako exteriér, čeká Gabby úžasná svatba. Prostředí bylo krásné, stejně jako nádherná krajina, kterou projížděla z Remeše do Saint Martin. Svěží kopce byly potažené stejnoměrnými řadami jasně zelené vinné révy,

kteřé se vlnily až k obzoru. Nekonečné řady táhnoucí se do dálky přes kopce a pole narušovaly zkřivené pahýly pod rodícími se korunami listů.

Hattie jimi byla fascinována. Révové šlahouny byly mnohem kratší, než si představovala – ale co věděla o víně kromě toho, že se vyrábí z hroznů a že jí chutná? Takže když už tu je, mohla by se o něm něco dozvědět. Alespoň by výběr vhodného vína nebyl tak odstrašující. Strýc Alexander totiž vlastnil poloviční podíl ve vinařské firmě v Londýně a vždycky byl velmi štědrý a vozil jejím rodičům nóbl zboží.

Když viděla, kolik peněz jí vložili na účet, málem vyprskla čaj. Z toho počtu nul se jí udělalo lehce nevolno, ale na druhou stranu pocítila zvláštní euforii. Zdálo se, že na svatbě jeho dcery peníze nehrají roli.

Alexander ji ujistil, že v den obřadu bude mít na zámku volnou ruku, ačkoli pro skupinu družiček a hosty, kteří zůstanou déle, zamluvil celý hotel. Informoval ji, že bude mít k dispozici hospodyně, ale prý si může najmout další personál, jak uzná za vhodné, nebo si přivést kohokoli jiného. Hattie nikdy v životě nikoho nenajímala, a i když ji ta myšlenka neznepokojovala – věděla, že by to zvládla víc než dobře –, spíš se jí nechtělo nést v tuto chvíli zodpovědnost za někoho dalšího. To dělala už příliš dlouho.

Když obdivovala zámek zvenčí, otevřely se vchodové dveře a v nich se objevil vysoký muž.

„Hodláte zaklepat, nebo tam budete celý den stát a doufat, že se dveře samy otevrou?“ Jeho angličtina byla perfektní, ale francouzský přízvuk byl nezaměnitelný a podle pobaveného výrazu ve tváři mu její bezelstný obdiv k nádhře budovy připadal zábavný.

Hattie se začervenala a pak s noblesou zvedla hlavu. Nehodlala se nechat nikým zastrašit. Je přece Hattie Carter-Jonesová a je tu kvůli práci.

Pak se začervenala ještě víc, protože se jí srdce doslova zastavilo. Proboha, kdo to je? Muž měl ty nejúžasnější modré oči s nejhustšími a nejtmašími řasami, jaké kdy viděla, a vlnité vlasy sčesané dozadu. Na sobě měl tmavě růžové kraťasy, které odhalovaly dlouhé svalnaté nohy. Otevřela ústa, ale nic z nich nevyšlo.

„Můžu vám pomoci? Ztratila jste se?“

Muž pozvedl obočí a ona okamžitě poznala, že přesně ví, jak na ni působí. Musela vypadat jako blázen, když tam stála a zírala na něj.

„Dobrý den,“ vykoktala Hattie, ale když se snažila ovládnout hlas, měla ho o oktávu níž než obvykle. „*Bonjour*. Jsem Hattie.“

„Hattie?“ Na tváři se mu objevil úsměv, když vynechal H, což znělo rozkošně sexy a jí přeběhl mráz po zádech. „Roztomilé.“

Myslel její jméno nebo ji? To ji ještě víc vyvedlo z míry.

„No, ve skutečnosti se jmenuju Harriet, ale většina lidí mi říká Hattie, což mám mnohem raději, protože... já nevím, nemyslíte, že Harriet zní trochu staromilsky a tak nějak přehnaně? Já ano.“ Teď už blábolila a on se nad jejím slovním výlevem ani nesnažil skrýt pobavení. Pak si uvědomila, že nejspíš mluví příliš rychle a o něčem, co se nedá moc dobře přeložit.

Přistoupila k němu a natáhla pravici.

Přijal ji a ona mu pevně a nekompromisně potřásla dlaní ve snaze získat zpět trochu důstojnosti, což bylo ale směšné vzhledem k tomu, že jeho ruka tu její zcela pohltila. Ten jeho zatracený úsměv se prohloubil, jako by přesně věděl, co dělá. Připadala si jako blecha, kterou chce někdo rozplácnout novinami.

„Luc Brémont.“

Bože, jen jeho hlas, když vyslovoval své jméno tím božským přízvukem, ji uvnitř rozněžnil.

Chová se nemožně, měla by se co nejdřív vzpamatovat. Jako by byla dlouho držená někde v zajetí a teď se dostala do reálného světa. Což bylo vlastně docela dobré přirovnání.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se znovu.

„Já... mám tady pracovat... jsem svatební koordinátorka.“

„Svatební koordinátorka?“ Zmateně se na ni podíval.

Copak něco takového ve Francii neexistuje? „*L'organisateur de mariage*.“

„Vím, co je svatební koordinátorka,“ prohlásil a pohledem dával najevo, že tak negramotný zase není. „Ale čekal bych, že mi někdo oznámí, že přijedete.“

„Volala jsem.“

„Kdy?“

Copak na tom záleží? Nevěří jí snad?

Sebevědomě k němu vzhledla a odpověděla: „Předevčírem.“

Zvedl obočí.

„Mluvila jsem s nějakou ženou.“ Když o tom zpětně přemýšlela, ta žena se chovala docela *odměřeně* a Hattie rozpačitě tápala v předem připraveném rozhovoru, který si nechala přeložit Googlem: *Je suis l'organisateur de mariage. J'arriverai dans deux jours*. „Říkala jsem, že přijedu. Dokonce francouzsky,“ dodala rozhořčeně, nechtěla, aby si myslel, že je jednou z těch povýšených lidí, kteří očekávají, že každý bude mluvit anglicky.

„Hm,“ zamumlal Luc a jeho hezká tvář se nakrátko zakabonila, jako by ho to nepřesvědčilo.

„Opravdu jsem se ohlásila předem, neobjevila bych se tady zničehonic,“ řekla a snažila se ho ujistit, že tohle není její styl.

„Ale svatba je až za dva měsíce.“

„Máte pravdu, ale je třeba ji s rozmyslem naplánovat,“ vyhrkla, nechtěla si připustit, že by se mohla zachovat ukvapeně. Když jí Chris dal ultimátum, buď on, nebo Francie, bez velkého rozmýšlení využila příležitost z toho vztahu uniknout. Usmála se na Luca, jak doufala, vítězně. „Doufám, že to nebude problém, pochopila jsem, že si strýc *château* pronajal na příští dva měsíce.“ Rozhodně mu nehodlala přiznat, že si rezervovala jízdenku do Eurotunelu na nejbližší termín, jakmile to šlo. Blissu, agentuře pro plánování svateb, v níž pracovala, se poslední dobou příliš nevedlo, takže předpokládala, že ji rádi propustí.

„Je to tady krásné...“ Může to nazvat domovem? Opravdu na takových místech žijí obyčejní lidé? „... krásné místo.“ Má štěstí, že tu může pár měsíců pobývat.

„Ano, je to *krásné* místo,“ souhlasil a oči mu potemněly, „i když si nejsem jistý, jestli si uvědomujete, že...“, odmlčel se, „je to fungující vinařství. A je to náš rodinný dům. Můj otec souhlasil s pronájmem zámku jen proto, že pan Carter-Jones je náš dávný přítel, kterému důvěřujeme.“

Tato velmi zdvořilá připomínka přiměla Hattie k zamyšlení. To, že se k němu domů v době, kdy on bude pracovat, sjede celá řada oslavenců, asi nebyla jeho představa o zábavě. Ale vlastní svatba je jen na jeden den a hosté, kteří tu zůstanou celý týden, budou ubytováni v hotelu. Strýc dokonce zamluvil několik míst ve vlaku Eurostar, aby někteří hosté mohli přijet pouze na den. U téhle svatby zkrátka na ničem nešetřil, což bylo ještě slabé slovo. Zvedla tašku, kterou si předtím položila na zem.

„Jste tu jen na víkend?“ zeptal se a s nadějí pohlédl na zavadlo v její ruce.

„Ne.“ Kousla se, aby potlačila úsměv.

„Nemáte s sebou moc věcí.“

Hattie se zasmála. „Kéž by.“ Ohlédla se k autu, kde se v kufru krčil další objemný kufr.

„Aha.“ Rychle mu to došlo. „Chcete s tím pomoci?“

„Ne, to je v pořádku,“ odpověděla Hattie a doufala, že si nemyslí, že ho považuje za majordoma a sluhu – na to byla příliš soběstačná. „Mrzí mě, že jste mě nečekal, ale nepotřebuju, aby kolem mě někdo poskakoval.“

„Tak fajn,“ poznamenal suše.

Zamračila se, najednou už měla dost toho neustálého našlapování po špičkách kolem křehkého mužského ega. Toho si užila ažaž. Ostrým tónem prohlásila: „Nabízím mír, takovou olivovou ratolest. Omlouvám se, že jste nevěděl, že přijedu, ale jsem tady.“ Prostě to bude muset překousnout.

Odmlčel se a k jejímu překvapení ji obdařil okouzlujícím úsměvem, který jí zjitřil všechna nervová zakončení. Přešel k autu, otevřel kufr a vytáhl z něj její zavazadlo, jako by to nebylo nic víc než péřový polštář. V pažích mu zacukaly vytrénované svaly a Hattie pocítila zvláštní sevření v podbřišku.

„Vždyť jo,“ řekl, ohlédl se a znovu se na ni usmál. „I já bych se měl omluvit. Nikdy předtím jsme tady nic takového nepořádali, takže je to pro nás nové a musíme se učit. Nepůjdete dál?“

Následovala ho do prostorné haly plné slunce, které dodávalo světle žlutým stěnám zlatavý nádech. Vůně květin v obrovské váze na elegantním stolku provoněla vzduch létem a něčím, co Hattie považovala za štěstí. Na okamžik se zastavila, vůně v ní vyvolala povznesenou náladu. Velkolepé schodiště z bílého mramoru, z jedné strany chráněné kovaným zábradlím v černé barvě, se z galerie v patře snášelo do haly, zaoblené a vyleštěné nízké stupně se přelévaly a kupily jako vlečka svatebních šatů.

Ačkoli zde bylo nábytku poskrovnu, všechno bylo výtečně zařízené, včetně úzkých stolků se štíhlými nohami vykládanými zlatem a perletí, které byly rozmístěny kolem stěn, a elegantních bronzových sošek žen ve stylu art deco, naaranžovaných tak, aby jejich křehká krása přitahovala pozornost.

„To je...“ Hattie nenacházela slova a jen zírala vytřeštěnýma očima. Tohle byl reprezentační zámek se vším všudy. Bylo těžké si představit, že tu žijí skuteční lidé.

„Pěkné, že?“ mrkl na ni Luc a rychle zamířil k zadní části budovy. Zrychlila tempo, aby mu stačila, a obdivovala látku kraťasů, která mu obepínala docela pěkně vypracovaný zadek... Což bylo naprosto nevhodné! Ale musela uznat, že je vážně fešák. Samozřejmě úplně mimo její ligu. Vzpomněla si na expřítele Chrise a jeho vytahaná trička s potiskem heavymetalových kapel a staré běžecké kalhoty. V duchu si posteskla, ne vždycky byl takový. Když byli na univerzitě, s oblibou nosil košile s límečkem. Jenže jeho nároky na oblékání se snižovaly s klesající chutí do života. Mohla snad udělat víc pro to, aby ho povzbudila? Snažila se ho donutit, aby se alespoň kvůli ní trochu upravil. Jenže pokud člověka k něčemu moc nutíte, tak ho jenom otrávíte. A Hattie si připadala jako pořádná šťoura. Rozchod s Christem byl stále čerstvý a nedořešený... I když to chtěla, nemohla se ubránit pocitu viny.

Luc zabočil do dlouhé chodby, která se táhla po celé délce domu a byla rovnoběžná s průčelím. Zavedl ji do obrovské kuchyně a hned bylo jasné, že je to srdce domu. Strop zdobilo několik vkusně zestařených dřevěných trámů, na nichž byly zavěšeny tři velké starožitné skleněné lampy. Všechno ostatní, včetně dvou komod, dlouhého snídaňového baru a dvanáctimístného jídelního stolu, bylo v krásně sladěných odstínech bílé a šedé, až

na zářivé odlesky měděných pánví zavěšených na stojanu nad velkou nerezovou, grafitově šedou varnou deskou. Navzdory vytříbenému a elegantnímu stylu působila místnost domácky a přímo vybízela k tomu, abyste se posadili a chvíli zůstali. Hattie se nemohla ubránit úsměvu, který se jí rozlil po tváři, když stála v hřejivých slunečních paprscích proudících dovnitř dvojími francouzskými dveřmi vedoucími na pěknou terasu.

„To je nádhera,“ vydechla.

„Jsem rád, že se vám tu líbí. Nepřežil bych, kdybyste se tu cítila nepřijemně, když tu budete tak dlouho.“

Bože, to jsou všichni Francouzi tak přímí? I když jeho ironická slova mírnil škádlivý úsměv na tváři.

„Dáte si kávu, nebo máte radši čaj?“

„Víte, ne každý Angličan si dává odpolední čaj,“ odpověděla a cítila, jak se v ní opatrně probouzí obvyklá bojovná nálada. Nenechala se jen tak někým vyvést z rovnováhy, ale tady to bylo jiné. Možná to bylo tím, že si připadala jako ryba na suchu, zcela mimo svou komfortní zónu.

„Nějakou dobu jsem žil v Londýně a tu příšernou instantní břečku pili všichni spolubydlíci v podnájmu.“ Otrásl se, ale stále se usmíval. „Bylo to příšerný.“

„Najdou se ale Britové, kteří milují pořádnou kávu,“ odpověděla s úsměvem. „K nelibosti rodiny se čaje ani nedotknu, i když se zdá, že ostatní na něm ujíždějí. Já si radši dám pořádný šálek kávy, kdykoli.“

„Takhle se mi líbíte.“

Přestože věděla, že tahle jeho odpověď nic neznamená, srdce jí pobaveně zaplesalo.

„Je v téhle skřínce, můžete si ji udělat, kdykoli na ni dostanete chuť.“ Otevřel dvířka a ukázal na skleněnou nádobu s kávovými

zrny. „Tamhle je mlýnek a french press. Mléko najdete v lednici a šálky jsou tam v kredenci.“

„Skvělé, díky,“ prohlásila Hattie s úsměvem. Dal jí jasně najevo, že ji nikdo obsluhovat nebude. Došla k příborníku a vzala si šálek. Celou cestu z Calais nezastavila a za šálek dobré kávy by klidně vraždila. Bohužel ho špatně odhadla, protože ve stejnou chvíli udělal krok vpřed, aby se natáhl po sklenici s kávou, a Hattie mu vrazila nos přímo do brady.

„Au,“ vypískla a ostrá bolest jí vehnala slzy do očí. *Panebože, proč rána do nosu vždycky tak bolí?*

„Moc se omlouvám,“ vyhrkl, s obavami zvedl ruce a jeho francouzský přízvuk byl najednou mnohem silnější.

„Ne, byla to moje chyba,“ podařilo se jí zamumlat a jemně si promasírovala nos, jako by tím chtěla potlačit bolest.

„Pojďte, posaďte se.“ Chytil ji za ruku a dovedl ji k jedné ze židlí s vysokými opěradly.

„To je v pohodě,“ zamumlala a stiskla si nos, protože cítila, jak jí z jedné nosní dírky vytéká horký pramínek. V panice se vymanila z jeho sevření, zamířila ke dřezu a při tom mu šlápla na nohu. Poslední, co by si přála, bylo, aby všude kapala krev.

„–miňte,“ zamumlala a uvědomila si, že jí do dlaně teče stále větší záplava červené. Proběhla kolem něj a jen taktak se dostala k velkému dřezu.

Na bílý porcelán dopadaly zářivě šarlatové kapky, které na vlhkém hladkém povrchu rozkvétaly jako rudé květy. Sevřely se jí vnitřnosti, zhoupl se žaludek a bojovala s přívalem paniky.

„Tu máte.“ Strčil jí pod nos kuchyňskou papírovou utěrku. Ve spěchu ji popadla, přitom si přitiskla jeho ruku na obličej a udeřila ho loktem do žeber.

„–miňte,“ zopakovala. *Proboha, může to být ještě horší?*

Podívala se dolů a okamžitě si uvědomila, že to byla chyba. V hlavě se jí rozbušily tisíce kladívek. Šarlatové květy se rozvinuly jako poupata pivoňek. Prosím, nedopusť, abych omdlela.

Ach... svět kolem ní jako by se vznášel na vodě, jako by se vytrácel a pak... už nebylo nic...

Probudit se v náruči pohledného Francouze by jistě bylo v první desítce nejlepších snů, pokud ovšem nejste celí od krve a neuděláte ze sebe úplnou blbku.

Zasněně na něj zamrkala a usmála se. Proč taky ne? Byl okouzlující. S takovou vizáží se na něj nejspíš lepily samé supermodelky nebo superúspěšné ženy, kterým se hrnuly peníze dřív, než se ráno nalíčily.

„Jste v pohodě?“ zeptal se a vypadal velmi znepokojeně. Možná by měla omdlévat častěji. Bylo docela příjemné být pro změnu tím, o koho je postaráno.

„Asi jo,“ zašeptala a škrábala se na nohy, aby se mu vymanila z náruče. Vážně nesnášela, když o ni někdo pečoval. Jakmile se jí to podařilo, uvědomila si rychle svou chybu – měla pocit, jako by se jí hlava volně vznášela nad tělem, a znovu se jí podlomila kolena.

„Klid, držím vás.“

To si uvědomovala až moc dobře. Jeho hlas s tím božským francouzským přízvukem byl tak uklidňující... Ale mohla se ocitnout v ještě trapnější situaci? Ležela na podlaze, hlavu měla položenou v jeho klíně, zatímco on jí držel u nosu chuchvalec papírových kapesníků. Naštěstí se zdálo, že po té první prudké záplavě jí krvácení z nosu ustalo. Ach bože, trhla sebou. V této poloze se mohla dívat jen na jediné místo, a to na něj. Bylo to

všechno až příliš osobní a zdálo se, že se jí v žaludku vylíhlo hejno motýlů, kteří se rozletěli pokaždé, když se na ni podíval těma živýma modrýma očima a zkoumal její obličej.

„Myslíte, že už dokážete vstát?“

„Dáte mi ještě chvilku?“ Připadala si, jako by ji někdo hodil do pračky, zapnul ji na vysoké otáčky a pak ji vyplivl ven, takže se cítila jako zmuchlaný kus hadru.

„Máte skvělou angličtinu.“ Vážně to řekla nahlas?

„Díky.“

„Je velmi... velmi dobrá,“ dodala s vědomím, že to říká jen proto, aby něco plácla a nevyplodila nějakou hloupost.

„Žil jsem v Londýně. Po univerzitě jsem tam pracoval v otcově firmě. Už je vám líp?“

„Hm... jo. Omlouvám se.“ Nejspíš měl na práci lepší věci než sedět na podlaze v kuchyni se slečinkou v nesnázích.

„Zkuste se postavit,“ řekl a pomohl jí do sedu a poté do stoje. Zavravorala, znovu se jí zatočila hlava, a tak ji Luc vzal do náruče a odnesl ke stolu, kde ji opatrně posadil na židli. *Je snad hřích, že se mi líbí, když mě někdo drží v náruči?* pomyslela si.

„Udělám vám kávu a pak raději zavolám Solange, naši hospodyně, že jste přijela. Bude se cítit trapně, že nestihla připravit pokoj, a bude se vám omlouvat.“

„To já se omlouvám.“ Hattie cítila povinnost se znovu ospravedlnit.

„To asi děláte často, co?“ poznamenal a ona se přistihla, že ji jeho posměšný úšklebek fascinuje.

„Omlou-,“ usmála se na něj, když se mu zablýsklo v očích, a v hrudi pocítila zvláštní šimrání.

„Budu se muset vystěhovat?“

„Ehm... já...“ Neměla tušení. Něco takového ji vůbec

nenapadlo. „Myslím, že ne. Tedy alespoň až do svatby ne. Víte, tak daleko jsem ani nepřemýšlela. Nechci vás vyhodit z vlastního domu. Vlastně ani nevím, na čem jste se dohodli. Nějaká smlouva nebo úmluva asi neexistuje, že?“ zeptala se a uvědomila si, že se do téhle akce možná vrhla trochu ukvapeně.

Když se dozvěděla, že sestřenice Gabby svatební koordinátorku uprostřed příprav vyhodila, požádala strýce Alexandra, jestli by nemohla nastoupit na její místo. Tak zoufale se snažila najít cestu ze zajetých kolejí, které byly hlubší než Mariánský příkop.

Luc se ušklíbl. „Pokud vím, tak ne. Je to jen ústní dohoda mezi Alexandrem a mým otcem. A jak táta tvrdí, podnikali spolu posledních dvacet let, tak proč by to měl být problém? Budeme to muset nějak zvládnout, protože bych byl pochopitelně raději, pokud bych se stěhovat nemusel.“

„Samozřejmě,“ souhlasila. Byla to velká budova s mnoha pokoji, bylo tam dost místa pro všechny. Překvapilo ji, že svatebčané nebudou bydlet přímo na zámku, ale strýc jí vysvětlil, že pro původní koordinátorku svatby bylo příliš náročné něco takového organizovat z Anglie, když *château* na vlastní oči neviděla. Hattie nabyla dojmu, že pro ni konání svatby na francouzském zámku byl spíš problém než výzva. Že by byla mnohem raději, kdyby se svatba konala přímo v Surrey. „A co hospodyně? Bydlí tu taky?“

„Jmenuje se Solange a žije v zrekonstruovaném přístavku ve starých stájích. Otec nepovažoval za nutné jí říct o těchto přípravách, ani o tom, co se od ní očekává. O svatbě jsem ji zatím neinformoval ani já.“ Sevřel rty, zjevně se mu ta představa nelíbila. „A jestli vám můžu poradit, žádnou velkou pomoc od ní nežádejte. Už tak má dost práce s chodem domácnosti, na kterou je sama.“

„Fajn,“ zamumlala Hattie a okamžitě si hospodyni představila jako paní Danversovou z románu *Mrtvá a živá*, která by se rozpálila doběla, kdyby ji někdo požádal o práci navíc.

„Víte... nejsem si jistý, jaká jsou pravidla, ale dám vám klíč.“ Otočil se, zašátral v zásuvce velké bíle natřené komody a pak jí podal dlouhý černý železný klíč. Ne, že by se jí vešel do kabelky. Chvilí na něj zírала. *Ten rozhodně nebudu moct nosit v zadní kapse džínů.*

Luc si její výraz vyložil správně: „Nebojte, málokdy vchodové dveře zamykáme, jen v případě, že odjíždíme na delší dobu. Je to spíš symbolické povolení, že se můžete sama volně pohybovat po domě.“

„Ne že by tu bylo málo prostoru. Nemyslím, že bychom o sebe zakopávali.“

„Jste si jistá?“ zeptal se, škádlivě pozvedl jedno obočí, ušklíbl se a třel si nárt.

„Promiňte, ale normálně tak nešikovná nejsem. To jen... vy... prostě jste mě... vyvedl z míry.“ Zděsila se, když si uvědomila, jak blízko byla k tomu, aby řekla *oslnil*.

„Obvykle mi ženy nepadají k nohám, Hattie.“ Přála si, aby nevyslovoval její jméno, ne tímhle super sexy způsobem. Pokaždé když vyslovil její jméno bez H, dokázala sotva myslet jasně.

„Opravdu?“ zeptala se a uvědomila si, že to neměla říkat nahlas.

„Opravdu ne. Už je vám líp? Víte, byl jsem zrovna na cestě na vinici.“ Podíval se na hodinky. „Měl jsem tam být už před půl hodinou.“

Přikývla, nehodlala se mu znovu omlouvat. Neustálé omluvy ji začínaly rozčilovat – obvykle se tak ponížene nechovala, spíš byla vždy na koni.

„Nemám čas vám to tu ukázat. Vyberte si pokoj, jaký se vám líbí a...“ Pokrčil rameny. „Kdybyste mě k něčemu potřebovala, bydlím v posledním patře... až pod střechou.“

Hattie přimhouřila oči, ale jeho bezelstný, přátelský úsměv nic neprozrazoval. Byl si vědom toho, co říká? Nebo se jen něco ztratilo v překladu mezi angličtinou a francouzštinou? Nebyla si jistá. Tenhle šarmantní Francouz ji naprosto ohromil.

Kapitola 2

Luc krácel dolů k vinici a z jeho pohledu nebylo těžké vyčíst vztek a podráždění. Měl chuť otce sprovodit ze světa pomalou, bolestivou smrtí. Po všech těch letech konečně toho starého bastarda přesvědčil, aby mohl tohle vinařství vést, a on na něj hodí takovou taškařici.

Hattie, té svatební koordinátorce, však neřekl, že přijel jen pár hodin před ní a ani si nestihl vybalit vlastní zavazadlo. Byl z ní naprosto paf. Dostala ho těma jasnýma hnědýma očima a škádlivým úsměvem. Jako by ji už odněkud znal.

I když byla roztomilá – a že byla velmi roztomilá –, netoužil po žádném dalším stresu spojeném se svatbou. Jak mu to ten starý bastard mohl udělat? Jedno mu ale bylo jasné, nehodlá se nechat do toho kolotoče zatáhnout. Hattie na všechno bude sama. Vzpomněl si na Solange a na poslední návštěvu u ní, kdy stále truchlila nad manželovou smrtí. Přestože život s ním nebyl jednoduchý, zdálo se, že si manželčinu duši vzal s sebou a zanechal tady na světě její tělo vznášející se po zámku a v jeho okolí. Luc zavrtěl hlavou, nelíbilo se mu, jakým směrem se jeho myšlenky ubírají.

Nedej bože, aby si otec myslel, že svatby jsou dobrým zdrojem příjmů, a umožnil zde další podobné akce! Co kdyby se rozhodl pronajímat i pokoje? Luc se zastavil před vchodem do cihlového

sklepa. Ještě si pamatoval svou první návštěvu tady. Jako malého kluka ho sem přivedla hrůza nahánějící prateta Marthe, která stála za vyhlášeným místním šampaňským Saint Martin. Stejně jako mnoho průkopnic šampaňského, včetně legendární madame Clicquot, pokračovala Marthe v odkazu svého manžela poté, co za války zemřel v pracovním táboře. Svou činnost v malé rodinné firmě ukončila teprve před patnácti lety po mrtvici v osmdesáti letech.

Už v dětství v něm vzbudila úctu k významu této budovy a k historii jeskyní, které pod ní před staletími vykopali římsí otroci při těžbě křídý a jež jsou ideálním místem pro skladování kvasícího šampaňského, protože poskytují stálou teplotu s přesně danou vlhkostí.

„Lucu!“

Otočil se za nadšeným hlasem a uviděl, jak se k němu řítí přítel Alfons. Jako současný *vigneron* byl zodpovědný za pěstování hroznů. Spustil proud vzrušené francouzštiny. „Lucu, tak rád tě vidím.“ Poplácal ho oběma rukama po ramenou. „Konečně jsi tady.“

„Konečně?“ otázal se Luc. „Vždyť jsem ti psal teprve dnes ráno, že přijedu!“

„Jasně, další z tvých letmých návštěv Marthe, co? Už jsi za ní byl?“

„Ještě ne. Dává si svou skleničku brandy.“

„Ta nás všechny přežije, vždyť je vlastně tak trochu naložená v lihu. Tak na jak dlouho jsi tady tentokrát?“ Alfons naklonil hlavu na stranu.

Luc se na něj široce usmál a s nadšením mu sdělil novinky. „Na nějakou chvíli.“

„To je dobře. A jak dlouhá je ta *chvíle*?“

Luc se odmlčel. „Dost dlouhá na to, abychom vyrobili nějaké víno. Uděláme to nejlepší šampaňské, jaké kdy Saint Martin ochutnal.“ Od té doby, co Marthe odešla do důchodu, se hrozný každoročně prodávaly místnímu vinařskému družstvu, ale to Luc hodlal změnit.

Alfons na něj zíral a mrkal, jako by registroval každé slovo zvlášť.

„To si děláš legraci! Vážně? Ne, tomu nevěřím!“ Alfonsovi se rozzářil obličej a přitiskl Luca do své medvědí náruče, až z něj téměř vyždímal život. Postavou byl Alfons skoro dvakrát větší než Luc. „Konečně jsi toho starce přesvědčil!“

„Dohodli jsme se.“ Luc se rozhodl, že Alfonsovi nepřizná, že budoucnost výroby šampaňského závisí na tomhle jednom ročníku, a tak jen nejasně dodal: „Je tu pár podmínek, ale nic, co by nás trápilo.“ A o konání svatby řekne Alfonsovi později. Prozatím mohli oslavovat splnění snů, o kterých mluvili od svých dvaceti let, a to doslova.

„To bychom měli zapít. Pojď, mám tu jednu lahev. Ví *maman*, že jsi tady?“

„Ještě ne. Doma jsem ji neviděl. Jak se jí daří?“

Alfons stiskl rty a lhostejně pokrčil rameny. „V podstatě pořád stejně.“

Luc se už dál nevyptával, nechtěl vyzvídat. Oba si dělali o Solange starosti, o to, jak se od smrti svého manžela, Alfonsova otce, chová. Alfons si s otcem nikdy nerozuměl, i když na vinicích v Saint Martin pracovali bok po boku. Možná právě proto se s Lucem tak sblížili, přestože oba pocházeli z rozdílného prostředí. Ne, že by se o svých otcích bavili, ale bylo to jejich společné pojítko.

Alfons ho poplácal po zádech. „Tak to se tu budeš chtít trochu porozhlédnout, co?“ Zavedl Luca k budově. „Vlastně se tu nic

nezměnilo,“ řekl a vešel dovnitř. Velká hala působila prázdným, opuštěným dojmem, přestože v ní bylo uskladněno veškeré vybavení pro sběr, prořezávání vinné révy a ošetřování hroznů. Byly tu velké zelené bedny naskládané na sebe jako věže z lega, na hácích na stěně úhledně vyrovnané řady nůžek zahradnických, ale i těch běžných, kožených rukavic a opasků na zavěšení náradí. Víno se tu sice už nějakou dobu nevyrábělo, ale Alfons udržoval vinici i sklepy v perfektním stavu.

„Chceš se podívat do jeskyní?“ zeptal se.

„Jak jsi to uhodl?“ otázal se Luc.

„Vidím ti to na očích, jsi jako pes na stopě. Počkej, až budeme mít naše víno a pár lahví si vypijeme, tam dole usneš jako děčko u mámina prsu.“

„Znáš mě dobře, ale než stočíme do lahví první ročník, ještě chvíli to potrvá.“

„Jasně, ale dovedeš si představit, jak to bude nádherný?“ Alfons se usmál a zamířil k širokému schodišti vedoucímu dolů do jeskyní. „Mohli bychom dělat i prohlídky vinařství... tohle vypadá dost romanticky.“ Ukázal na elegantní spirálu schodů z křídových desek olemovaných cihlami a povzdychl si. „Předpokládám, že na výtah ještě dlouho nenašetříme.“

Luc se zasmál. „Možná až budeme tak velcí jako Taittinger. Kromě toho jsem si říkal, že tohle nádherné schodiště je součástí identity naší značky. Mohli bychom ho dát na etikety.“

„Na etikety?!“ zděsil se Alfons. „Schodiště na lahvi? To snad ne! Víš, jak vypadají etikety Taittinger, Moët, Bollinger nebo Veuve Clicquot?“

„Právě že vím, všechny etikety vypadají velmi podobně. Pokud má být Saint Martin úspěšný, musí se nějak odlišovat. Vzpomeň si na vína z Nového světa a jejich etikety.“

Alfons si odfrkl.

Luc zvedl ruku, nechtěl se pouštět do hádky, o níž věděl, že by byla zbytečná. Má před sebou těžký úkol, pokud chce zavést nové metody a postupy. Musí si vybírat bitvy, které stojí za to vyhrát, a tohle nebyla ta, kvůli níž by se chtěl s Alfonsem dohadovat hned první den.

„Je to jen nápad. K etiketám a lahvím máme v této fázi ještě daleko. Potřebujeme dobrou sezonu, aby se urodilo skvělé víno. A vím, že tohle máš v rukou ty.“

„Páni! Už se nemůžu dočkat, až tomu parchantovi Gillesi Robanovi řeknu, že letos z naší úrody neuvidí ani hrozen.“ Radostně si mnul ruce. „Ví to už Marthe?“

„Ještě ne. Odpoledne za ní zajdu a tuhle dobrou zprávu jí řeknu. Chci ji vyzpovídat a dozvědět se něco víc z historie tohoto místa. Zná spoustu historek. S jejími znalostmi bychom mohli sepsat průvodce po vinařství.“ Luc se odmlčel a zadíval se na schodiště. „Pokud seženeme dost peněz, bylo by dobré zlepšit přístup do jeskyní. A znalost historie bude dobrý marketingový tah.“

Jeskyně v Saint Martin měly v průběhu let pohnutou historií, hrály roli v první i druhé světové válce a poskytovaly úkryt místním obyvatelům i členům odbojové skupiny *Maquis*.

„Povídá se, že byla v odboji a jednou zabila člověka holýma rukama,“ řekl Alfons. „Nepřekvapilo by mě to, ale nikdy to nepopřela ani nepřiznala a rozhodně o tom nechce mluvit.“

Luc si dokázal představit, jak jeho statná a silná prateta dělá, co je třeba, bez jakéhokoli povyku. Byla velmi praktická a rozhodná, ale po slávě netoužila.

Sestoupili do slabě osvětlených jeskyní a Lucovi naskočila husí kůže. Mělo ho napadnout vzít si s sebou dolů flísovou bundu.

Nezvykle teplé jarní slunce ho dnes ráno zlákal, takže měl na sobě jen tričko s dlouhým rukávem.

Před nimi se táhly řady regálů, v nichž byly uloženy lahve šampaňského pro druhé kvašení. Tmavé dřevěné regály stály v řadě jako vojáci na hlídce, mlčky a nehybně v ponurém světle. Navzdory strohému prostředí, tmavému dřevu na pozadí bílých křídových stěn a chladnému suchému vzduchu se Lucovi tady dole líbilo. Zde se odehrávalo kouzlo, tady se hroznová šťáva proměňovala v něco úplně jiného. Magická přeměna za přispění přírody, při níž člověk nikdy nemohl přesně odhadnout výsledek. Na výsledný produkt mělo vliv tolik faktorů: počasí, sklizeň, prořezávání – a to ovlivňovalo jen kvalitu hroznů. Říká se, že víno se rodí na vinici a záleží na místním prostředí, půdě, počasí, na orientaci svahů, dokonce i na tom, kde přesně se na svahu vinná réva nachází, zda je půda dobře odvodněná, dobře vyživovaná... Ve francouzštině to vyjadřuje jedno slovo – *terroir*. S těmito zásadami vinařství Luc vyrůstal, ale nedávné cesty na Nový Zéland a do Austrálie ho přiměly začít uvažovat jinak. Návštěva některých výrobců skvělého vína na druhém konci světa mu otevřela oči a naučila ho, že i vinař může mít na výslednou kvalitu vína významný vliv. Přesvědčit Alfonse, který se narodil a vyrostl v oblasti Champagne, může chvíli trvat a už teď tušil, co si Marthe pomyslí o tom, co by někteří mohli označit za radikální myšlenky.

Po prohlídce jeskyní, při které jim běhal mráz po zádech, se muži vrátili nahoru do haly. Luc nastavil tvář slunci, vděčný za hřejivé teplo a okamžitě si vzpomněl na nového hosta a na to, jak si ve foyer libovala v jasných slunečních paprscích, jako by slunce neviděla celé měsíce. Způsob, jakým se světlo odráželo od plavé barvy jejích vlasů a zvýrazňovalo jí spršku pih v obličejí. Pih, které si přímo říkaly o polibek.

„Z letošního ročníku mám dobrý pocit,“ prohlásil Alfons.

„Fajn,“ odpověděl Luc, když se vrátil do reality. „Víš, chci tu zavést nějaké změny.“

„Výborně.“ Druhý muž si promnul ruce. „Uděláme spolu úžasné víno. Musíme se modlit za dobré počasí a skvělou úrodu. Pojdme si teď u *maman* dát něco na zub a já přinesu šampaňské.“

Luc se podíval na hodinky. Bylo půl šesté. Pratetu bude lepší navštívit až ráno.

„Yvette má také nějaké novinky.“

„Yvette?“ Alfonsova sestra byla v mládí postrachem jeho života, neboť se rozhodla, že ho musí uhnat. Luc doufal, že o něj už dávno ztratila zájem.

„Jo.“ Alfons se rošťácky usmál. „Je zase zpátky.“

Kapitola 3

Hattie si připadala trochu jako Belle z filmu *Kráska a zvíře*, když otevřela dvojité dveře a vstoupila do obrovského tanečního sálu. Před ní se rozprostíraly kilometry mramorových dlaždic, řada vysokých oken zakrytých neprůsvitnými roletami tlumila zářivé sluneční světlo zvenku a nořila místnost do stinného pološera. To ticho ji téměř ohromilo a umocnilo nepříjemný pocit, že je tady vetřelcem. Potřebovala to ze sebe setrást, získat zpět svou rozhodnost, ale nepřipadalo jí úplně správné slídit sama po cizím domě.

Rozhodla se, že to musí vzít do svých rukou a brát to jako práci. Přešla k oknu a vytáhla roletu. Místnost zaplavilo světlo a v jasných slunečních paprscích se roztančila prachová zrnka uvolňující se z látky. Zašimralo ji v nose a hrozilo, že každou chvíli kýchne. Sluneční paprsek jako čepel meče prořízl šero a odhalil špinavé koberce, matné povrchy nábytku, které potřebovaly pořádně vyleštit, a ponurou atmosféru sálu. Hattie každou chvíli čekala, že se ze sluncem vyšisované lenošky z tmavě zeleného sametu zvedne postava slečny Havishamové z Dickensova románu *Nadějně vyhlídky*. Zamračila se. Elegantní lenoška se zakřivenými dřevěnými nohami a dekorativně vyřezávanými okraji bývala kdysi nádherným kouskem. Když rukou přejela po látce, do vzduchu se vznesl další obláček prachu a tentokrát

opravdu kýchla. Provedla velmi rychlou inventuru sálu. Rozhodla se pokračovat v prohlídce budovy a vrátit se sem později. Místnost této velikosti se dnes zjevně používala jen zřídka, proto byla tak zanedbaná. S trochou – no dobře, s velkým množstvím – péče by se mohla přetvořit na docela zajímavý společenský prostor. Na svatební hostinu byla ale jako stvořená. Hattie si dokázala představit, že by se zaplnila desítkami kulatých stolů, které by se později vyklidily pro tanec. Zamířila ke dveřím, ale roletu nechala vytaženou. Ještě naposledy se ohlédla, stiskla vypínač na stěně a zadívala se na čtyři nádherné lustry. Pár zárovek zablikalo, ale počet těch vypálených naprosto převyšoval těch několik, které svítily – a i ty, pokryté silnou vrstvou prachu, poskytovaly jen poloviční výkon.

Pak se dostala do místnosti, která kdysi bývala velkolepou jídelnou. Při pohledu na ni jí pokleslo srdce. Copak takhle vypadá celý dům? Co dělá hospodyně? I když v tak velkém zámku se pravděpodobně používalo jen několik místností. Nedomohla si představit, že by v téhle obrovské jídelně Luc a jeho rodina pravidelně obědvali či večeřeli. Zvlášť když měli takovou báječnou kuchyni. Hattie si přimhouřenýma očima prohlížela velký mahagonový stůl, jehož lesk překrývala silná vrstva prachu, zatímco polovinu jeho délky zakrývaly chaotické hromady nažloutlého stolního prádla. Na stejně ošuntělé vyhlížejících příbornících ležely desítky porcelánových souprav: sloupce jídelních a dezertních talířů, podšálků, polévkových misek, ale i šálků, které se nakláněly jako věž v Pise. Vše doplňovaly rozličné servírovací misky a konvice v nejrůznějších barvách a se složitými vzory. Petrolejová modř, svěží zeleň, složitě malované květy a propracované zlatené okraje. Hattie zvedla z nejbližší hromádky jemný jídelní talíř a opatrně sfoukla vrstvu prachu.

Prstem přejížděla po špinavém povrchu, aby odhalila krajkový zlatý vzor na okraji a proplétající se světle růžové květy uprostřed. Otočila ho. Limoges. Zvedla další a podívala se na značku na spodní straně – tentokrát to byla míšeň. Hvízdla. Každý, kdo sledoval pořad *Příběhy starožitností*, by věděl, že tohle je docela slušná sbírka. Bylo tu nejméně deset jídelních souprav pro dvacet i více lidí. A vypadalo to, jako by je tu někdo právě odložil.

Hattie zavrtěla hlavou. Pocit štěstí a radost ze zámku se vytratily. Jestli je takový celý dům, bude mít opravdu co dělat a bude potřebovat armádu uklízeček, aby ho na svatbu připravila. Ale pak si řekla, že se jistě mylí. Tohle jsou místnosti, které rodina často neužívá, určitě bydlí v menších, pohodlnějších pokojích.

Přešla na druhou stranu budovy a vešla do malého vkusného salonu, kde před otevřeným krbem stála bleděmodrá pohovka s hedvábným čalouněním a stěny zdobily modré květinové tapety. Působilo to tu velmi žensky a elegantně, dokázala si představit, jak tu popíjí odpolední čaj. Nad krbem viselo zrcadlo a bílá vyřezávaná římsa byla plná rodinných předmětů. Prach tady neměl místo. Na stěně v rohu nad pěkným malovaným stolkem visela skica malého chlapce nakreslená perem a tuší. Hattie si s úlevou oddechla. Tenhle salonek se jí líbil víc. Možná by ho Gabby mohla využít jako předpokoj, kde by se před svatebním obřadem sešla se svými družičkami a matkou a vychutnala si sklenku šampaňského.

Tento šťastný obrázek se ale rychle vytratil. Prohlédla si několik nádherných přijímacích pokojů, z nichž každý vyžadoval důkladnou hloubkovou očistu, a také úžasnou knihovnu s tmavými dřevěnými policemi od podlahy až ke stropu, v nichž se nacházely svazky za celá staletí. Nejkrásnější zdobené točité schodiště, jaké kdy viděla, nutně volalo po tuně leštidla se včelím

voskem. Stálo tu i několik obrovských pohodlných pohovek, které klidně mohly posloužit jako postele. Poslední místnost, do které vešla, byl krásný salon vybavený menšími subtilními pohovkami a křesílky, čalouněnými hedvábím, a intarzovanými stolky s jemnými nohami, které jako by vypadly z filmu natočeného podle románu Jane Austenové.

Když Hattie vstoupila na schodiště, musela se přinutit, aby pokračovala v cestě. Téměř se bála zjistit, co ji čeká v dalších třech podlažích budovy. Než došla do podkrovních pokojů v nejvyšším patře, bylo jí do pláče. Bylo tu plno krásného nábytku, přepyčových, ale vybledlých látek a těch nejhustších pavučin, jaké kdy v životě viděla. Byla nesmírně vděčná, že tyto pokoje nemusí připravovat pro hosty. To by byl herkulovský úkol.

Luc se zmínil, že jeho pokoj je tady v podkroví, což ji udivilo. Jednalo se o prostory pro služebnictvo a bylo to na nich znát. Majitel do nich rozhodně neinvestoval tolik peněz jako do místností v nižších patrech. A taky byly ještě zchátralejší. Na druhém konci chodby zahlédla další dvě místnosti. Otevřela dveře do jedné z nich a byla příjemně překvapená: stěny byly bíle vymalované s několika plakáty a vikýřová okna vedla na malý balkon. Široká dřevěná prkna na podlaze byla obroušená a vyleštěná do hladka a pokoj byl pohodlně zařízený: pod šikmou střešou se nacházela zastrčená manželská postel a na stěnách bylo několik poliček s knihami, modely autíček a modelem vesmírné lodi z *Hvězdných válek* z lega – domnívala se, že by to mohla být vesmírná loď *Millennium Falcon* – spolu s několika známými figurkami. Tohle byl očividně Lucův pokoj a podle obsahu polic mu patřil už v dětství. Usmála se nad dětskými knížkami. Poznala Saint-Exupéryho *Malého prince*, pár titulů o sloním králi Babarovi a jednu, která jí byla známá díky seriálu *Arsen Lupin*

na Netflixu – *Arsen Lupin – lupič-gentleman*. Byly tu i novější tituly – thrillery, jak předpokládala, protože v některých názvech rozeznala slova *mort* a *noir*.

Luc byl pořádkumilovný. Kromě bleděmodré mikiny přehozené přes židli ve vikýři se tu žádné oblečení nepovalovalo. Na psacím stole osvětleném designovou lampou Anglepoise leželo pár velkých knih, otevřených na stránkách o hroznech a vinné révě. Evidentně vinařské příručky. Hattie si při pohledu na lesklé stránky uvědomila, že narušuje Lucovo soukromí, a spěšně se stáhla do vedlejšího pokoje.

Jakmile vešla dovnitř, věděla, že tady zůstane. Byl to zrcadlový obraz Lucova pokoje a okamžitě ji zaujal balkon a výhled do údolí. Vyšla ven, obešla stůl a židle, opřela se o bílé kamenné zábradlí a zadívala se dolů do zahrady. Zaujal ji záblesk azurově modré barvy – na jedné z teras pod zahradami zabudovanými do kopce zahlédla kus bazénu a pár lehátek. Někdy se tam určitě vydá, ranní plavání by bylo krásným začátkem dne. Což jí připomnělo, že sem musí přinést všechna svá zavazadla.

I když byl balkon hlavním lákadlem tohoto pokoje, stejně tak ji okouzila jednoduchá bílá kovaná postel, bíle natřené dřevěné noční stolky na zdobených nohách a útulné křeslo. Šikmé stropy byly zalité slunečním světlem a z postele viděla svěží zeleň na obzoru. Bonusem byla vlastní koupelna se sprchou přizpůsobenou ostrému úhlu stropu. Líbila se jí jednoduchost pokoje a snadný přístup na balkon a čerstvý vzduch. Dlouze se nadechla a cítila, jak se v ní něco uvolňuje. Příliš dlouho si připadala jako slepice namačkaná v kleci, která nemůže roztáhnout křídla. Tady se bude moci konečně pořádně nadechnout. Poprvé po dlouhé době se dívala dopředu, ven, a ne zpátky dovnitř. Když už nic jiného, provede generální úklid vlastních pocitů.

Poté co vytáhla kufry nahoru, se rychle vybalila a rozhodla se, že si v knihovně připraví notebook a poznámkový blok. Zdálo se jí to jako vhodné místo pro práci, a pokud to Lucovi nebude vadit, zařídí si tam provizorní kancelář. Tohle je jeho domov a rozhodně nechtěla překročit meze a vyvolat v něm pocit, že si ho přivlastňuje.

Když Luc otevřel dveře do kuchyně v přístavbě stáje, okamžitě spatřil Solange, jak sedí u stolu a dívá se z okna. Zhubla a vypadala bledší než dřív, ale jakmile ho uviděla, tvář se jí rozzářila. „Lucu! To je ale překvapení. Ví Alfons, že jsi tady?“

Luc se zasmál. „Právě se mě ptal na to samé. Mám spoustu novinek.“

„Cože?“ Solange byla o polovinu menší než její syn, ale co ji Luc znal, přísahal by, že nestárne. Teď jí muselo být něco přes padesát, ale její olivová pleť byla bez vrásek, ve tmavých vlasech neprosvíaly žádné šediny, i když jasně hnědé oči, které kdysi zářily veselím, měla nyní zastřené a smutné.

„Alfons šel pro speciální lahev na oslavu.“

„To musí být opravdu velmi dobrá zpráva,“ prohlásila věcně. „Protože s vínem šetří jako se šafránem.“ Unaveně si povzdychla a s námahou se zvedla. „Jedl jsi? Ráno jsem byla na trhu.“

„Ne, nebyl čas,“ odpověděl a okamžitě se cítil provinile. Měl by být pozornější, neboť se zdálo, že příprava jídla je to poslední, co v tuto chvíli Solange potřebuje. „Až přijde, všechno ti povím.“

Přikývla. „Už ses viděl s Marthe?“

„Ne, půjdu tam zítra ráno.“

„Ve sklepě je brandy.“

Mdle se na něj usmála.

„Myslím, že jediný důvod, proč toleruje návštěvy, je to, že jí potajmu nosíme zakázané pití,“ zažertoval Luc.

„To jistě,“ odpověděla Solange. „Dáš si něco k jídlu?“ Mávla neurčitě rukou k ledničce.

„Ne, to není třeba,“ řekl a zastyděl se, protože mu žaludek protestně zakručel.

S dalším ze svých unavených povzdechů zavrtěla hlavou. „Posaď se na dvorku.“

„Nechci ti přidělovat práci...“

Sevřela ústa, narovнала se a v očích jí nečekaně zajiskřilo. „Není dne, abych nedokázala připravit talíř jídla, Lucu Brémonte...“ S větší živostí, než jakou projevila při jeho příjezdu, na něj mávla a poslala ho ven.

O několik minut později se vynořila s podnosem, na němž nesla talíř sýra, košík bílého chleba, misku oliv a několik koleček sytě zbarveného salámu spolu se čtyřmi skleničkami na šampaňské ve tvaru malých misek, které postavila na stolek ve stínu právě rozkvétající vistárie.

„A než něco řekneš, tyhle sklenky mám ráda. Nepochybně si o nich myslíš to samé jako Alfons.“ *Miskovité sklenky už dávno vyšly z módy.* „Šampaňské v nich nevydrží dost dlouho, ale občas,“ řekla zamyšleně a oči se jí zasnily, „je radost používat krásné věci místo praktických.“

Luc se usmál. Vždycky si dávala záležet na elegantní prezentaci a vzhledu.

„Yvette je na cestě,“ dodala Solange. „Alfons jí napsal, že jsi tady.“

Luc poslušně přikývl, i když uvnitř cítil znepokojení.

„Lucu!“ O několik minut později se zvedl, aby ji přivítal, a ona

se mu vrhla do náruče, takže byl vděčný, že má postavu po matce, a ne po bratrovi.

„Yvette.“

Opálenou rukou ho pohladila po tváři. „Jsi pořád tak hezký.“

„Díky,“ zamumlal a s úlevou si všiml jiskřičky v jejích očích a diamantu na ruce. *Tak tohle je očividně ta její novinka.*

„Kdo je ten šťastlivec?“

Zvedla ruku, aby se pokochala třpytivým zásnubním prstenem. „Bertrand. Nejsem si jistá, jestli si ho pamatuješ. Vždycky odsud na léto odjížděl a ve škole chodil o ročník výš než já.“

Luc zavrtěl hlavou. Ačkoli tu často trávil léto, kromě Alfonse a Yvette mnoho místních dětí neznal.

„Brzy se s ním setkáš. Ale teď je v Bretani, zítra za ním s maminkou na týden odjíždíme. Budeš se muset o sebe postarat sám.“

„Moc se omlouvám, Lucu,“ pronesla Solange omluvně. „Kdybych věděla, že přijdeš...“

Sžíral ho pocit viny. Opravdu měl Solange dát vědět, že se objeví. „Zvládnou to, neboj. Pamatuješ, byla jsi to ty a Marthe, kdo mě naučil vařit.“

„Podívej, *maman*, už je z něj velký kluk. A co je nového u tebe, Lucu? Jak dlouho se zdržíš tentokrát?“ V jejím hlase se objevil lehký posměšný přídech, který mu připomněl, že k němu kdysi něco cítila, a on vždycky na konci léta zmizel.

Vzhlédl, protože slyšel přicházet Alfonse. Ten svíral tmavě zelenou lahev s něhou matky s prvorozeným dítětem v náruči.

„Nějakou chvíli tu zůstanu,“ odmlčel se, než jim oznámil: „Otec konečně souhlasil s tím, že můžeme vyrábět šampaňské.“

Yvette vypískla radostí a zatleskala. „Lucu, to je fantastická zpráva. Marthe bude mít velkou radost. Láme jí to srdce, když

ví, že se vaše hrozny prodávají Gillesi Robanovi. Kéž bych mohla být u toho, až mu oznámíš, že letošní úrodu nedostane. Loni Marthe podvedl, když zaplatil tak nízkou sazbu za tunu hroznů.“

„Taky se na to těším,“ řekl Alfons. „Naléhal na mě, abychom se sešli a probrali podmínky. Když se prý brzy dohodneme na dobré ceně, vezme víc hroznů.“

„Ano, a my víme, jaká by to byla sazba,“ ušklíbla se Yvette. „Je to podvodník.“

Alfons zavrtěl hlavou. „Je to obchodník.“

„Který zneužívá své postavení. Vůbec bych se s ním nebavila.“

Luc se zasmál. „Takže si pořád děláš přátele, kamkoli přijdeš?“ škádlil ji.

Yvette pohodila sytě rudými kadeřemi, které se hodily k její ohnivé povaze. „Je to křivák. Je skvělé, že tu bude Brémont zase vyrábět šampaňské.“

„Tak otevřeme to šampaňské, ne? Je to ročník 2014.“ Alfons povytáhl obočí. „Šetřil jsem si ho pro zvláštní příležitost. A myslím, že začátek výroby šampaňského Saint Martin je ten nejlepší důvod.“

Luc se narovnal a nadějně se zadíval na lahev. Rok 2014 byl velmi dobrý ročník s dlouhým vegetačním obdobím. Chtěl ho ochutnat.

Když Alfons vytahoval zátku, vrhl na matku rychlý pohled. Ale věděl, že bude lepší, když o skleničkách raději pomlčí.

Zlatavé víno v křehkých miskovitých skleničkách, o nichž Luc věděl, že se v rodině dědí už více než sto let, zašumělo a ze dna začaly stoupat k hladině jemné bublinky. Natáhl se dopředu, zvedl skleničku a před ochutnáním si přičichl. Poválel nazlátlou tekutinu po jazyku a vychutnával si perlivý nádech bublinek a perníkovou chuť s tóny citronu a medového melounu.